

NIEUWE AVONTUREN

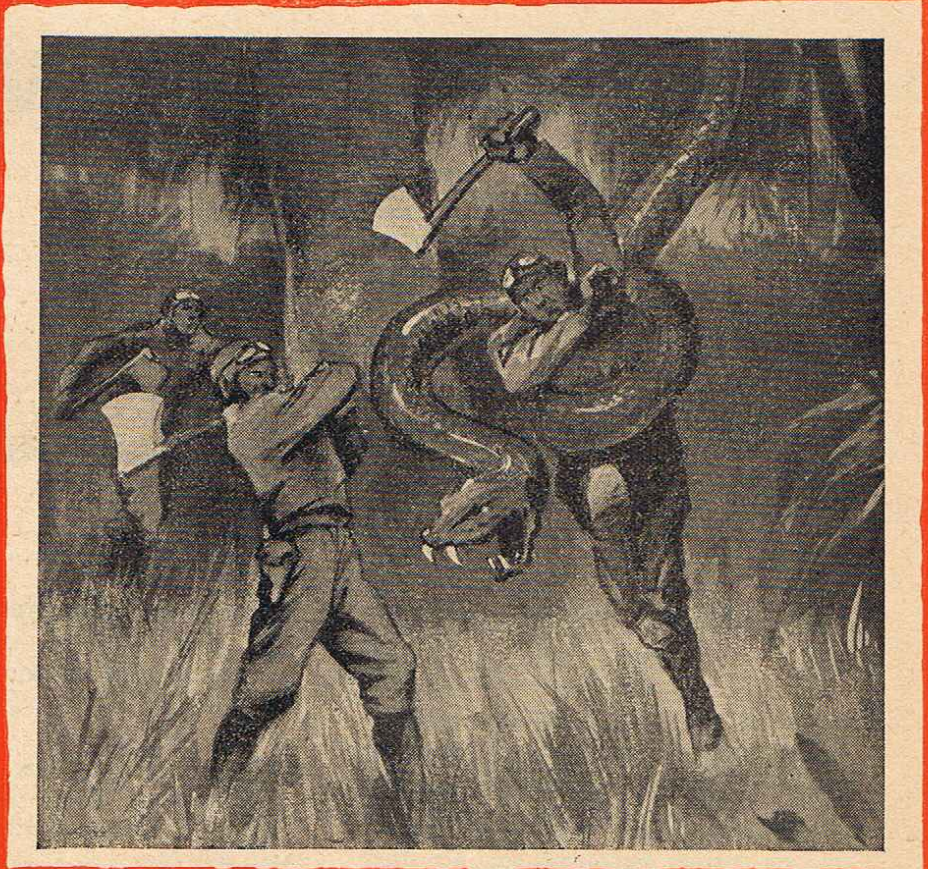
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verzonken Metropolis

Nr 2104

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verzonken Metropolis

HOOFDSTUK I.

HET MANUSCRIPT VAN ISOCRATES

Laat in de namiddag van een heerlijke lentedag liep een deftig gekleed heer, met de handen achteloos op de rug gevouwen, door de Portebello Road in Londen.

Hij behoefde zich blijkbaar niet te haasten, want hij stond vaak stil voor de uitstalling van een der vele fraaie winkels, welke men in de straat van deze naam aantreft.

De wandelaar kon omstreeks veertig jaar zijn en zijn haar begon aan de slapen enigszins te grijzen.

Maar zijn staalgrijze, schitterende ogen getuigden van een jeugdige levenskracht en een stoutmoedigheid, zoals men ze alleen bij heel jonge lieden aantreft, die met gespannen spieren en een ondernemingslust, welke voor niets te

rugdeinst, tegenover het harde leven staan.

Hij droeg een lichtgrijs wandelpak en had zijn overjas luchtig over de arm geworpen.

De wandelaar had juist enige tijd stilgestaan voor de rijkvoorziene etalage van een boekwinkel en wilde weer verder gaan, toen uit het volgend huis een meisje kwam stormen, blootshoofds en blijkbaar zeer gehaast, dat hem bijna onderste boven liep, zodat hij een onwillekeurige beweging maakte en daarbij zijn overjas liet vallen.

Het meisje stond verlegen stil en stamelde:

— Ik vraag u wel excuus, mijnheer, ik zag u niet. Ik ben zo erg gehaast. Ik zoek een dokter! Mijn vader...

Zij eindigde de zin niet, maar een korte snik kwam uit haar borst.

De wandelaar had zijn jas reeds met een snelle beweging opgeraapt en zei nu vriendelijk:

— Dit heeft niets te betekenen. In zulk een geval is men reeds bij voorbaat verontschuldigd, mejuffrouw! En als gij een dokter zoekt voor een spoedeisend geval, dan wil ik u wel van dienst zijn. Ik ben dokter, mijn naam is Johnson.

— Goddank! riep het meisje, terwijl zij de kleine handen over de borst vouwde. Zou u dan zo vriendelijk willen zijn even mee te gaan, mijnheer?

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss! Maar kunt u mij niet zo ongeveer zeggen, wat uw vader scheelt? Daarginds is een apotheek, ik kan dan wellicht met een iets meenemen!

— Ik ben bang, dat gewone medicijnen hier niet veel zullen baten, mijnheer! hernam het meisje met trillende stem. Mijn vader doet zo vreemd. Ik ben bang dat zijn geestvermogens gestoord zijn! O, als er toch maar geen ongeluk gebeurt!

De vrees scheen haar vleugels te geven en zij snelde zo haastig voort, dat dokter Johnson moeite had haar te volgen.

Zij ging het huis binnen en ijlde een brede trap op, aan het einde van de vrij grote vestibule gelegen. Zij snelde aan één stuk voort, tot zij de vierde verdieping bereikt had, en bleef daar even hijgend staan wachten op de geneesheer.

Toen deze op zijn beurt op het portaal verscheen, opende zij een deur en liet hem binnegaan. Dadelijk nadat zij de deur weer gesloten had, vernam de bezoeker een eigenaardig, eentonig gezang, aangeheven door iemand met een zwakke stem, van ouderdom bevend, en die daardoor een des te zonderlinger indruk maakte.

— Dat is mijn vader! prevelde het jonge meisje. Zo is hij nu reeds de gehele middag en hij praat allerlei wartaal...

— Wij zullen wel eens zien, Miss! hernam de geneesheer op vriendelijke toon. Laat de moed niet te spoedig zinken!

Het jonge meisje liep snel een gang door en opende toen een tweede deur.

Met een zucht, die op een gekreun geleek, leunde zij tegen de deurpost, en de geneesheer trad haar voorbij en ging binnen.

En daar trof hem een schouwspel, dat onder alle andere omstandigheden lachwekkend had kunnen zijn. Hij zag een ouderwets gemeubeld vertrek, dat op het eerste gezicht zijn aard als werkkamer van een geleerde verried.

Drie wanden waren bijna geheel ingenomen door boekenkasten, waarvoor groensaaie gordijnen hingen. Dicht voor één der beide ramen stond een grote, blijkbaar zeer oude schrijftafel, met een groot aantal laden, volgepropt met papieren, waardoor sommige in het geheel niet gesloten konden worden. Op het blad van de tafel lagen stapels, voor het merendeel oude boeken, perkamenten en losse papieren.

Maar dit trok niet het eerst de aandacht van de bezoeker. Neen, die was allereerst gevestigd op de man, die met grote stappen door het vertrek heen en

weer liep en zijn binnenkomen in het geheel niet scheen te hebben opgemerkt.

Misschien was hij niet ouder dan vijf-en-vijftig of hoogstens zestig jaar, maar zijn lang haar, dat in krullen in zijn nek neerhing, was wit als sneeuw. Hij was groot en mager en droeg een hoornen bril op de lange, dunne neus. Zijn smal gelaat eindigde in een slecht onderhouden baard, eveneens spierwit. De man had een bont tafelkleed om de schouders geslagen en hield dat met de linkerhand vast. De rechter omklemde een roestig, oud-Germaans zwaard, met een tweesnijdend lemmet en een koperen gevest. Op het hoofd droeg hij een soort mijter, van voren versierd met een slang met opgerichte kop. Zijn ogen hadden een zonderlinge glans en zelfs een leek kon bij de eerste oogopslag zien, dat deze ongelukkige aan de een of andere zinsverbijstering leed.

Dokter Johnson volgde vol medelijden en met gespannen aandacht de bewegingen van de gek.

Deze verbeeldde zich waarschijnlijk een of ander groot heer te zijn, een koning wellicht, want hij liep trots als een pauw rond en sprak nu en dan enige bevelende woorden in een vreemde taal, een taal welke de geneesheer niet kende.

Maar nu kreeg de arme man de bezoeker in het oog. Hij trad met statige tred op hem toe, waarbij hij de benen zeer hoog optilde en sprak met doorringende stem:

— Zijt gij daar eindelijk, slaaf? Is alles gereed in de tempel van Isis, opdat ik daar heden mijn plechtige intocht zal kunnen houden, ik, zoon van Ra? Zijn de reukoffers in gereedheid gebracht en zijn de gouden tempelkelken uitgesteld, zoals ik bevolen heb? Geef wel acht, dat gij mijn zwaard poleist naar de eis, en dat mijn schild geschuurd worde! Vul de drinkbekers met Griekse wijn en zorg voor de Systrumspelers en de vrouwen, die de luit zullen doen weerklinken! Het feest moet de godin Isis waardig zijn!

De geneesheer had toegelusterd, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. En nu antwoordde hij na een diepe, eerbiedige buiging:

— Uw slaaf zal voor alles zorg dragen, o heer! Gij zult tevreden over hem zijn! Maar zet u nu, opdat gij aanstonds beter bestand zult zijn tegen de vermoelenissen van de tempeldienst!

— Gij hebt gelijk, Melas! Ja, ik gevoel mij reeds een weinig vermoeid! Geleid mij dan naar mijn ivoren troon!

De geneesheer nam de waanzinnige voorzichtig onder de arm en bracht hem naar een gemakkelijke stoel, die dicht bij de schrijftafel stond.

Daarin liet de ongelukkige zich vallen en nu bemoeide hij zich verder niet meer met de ander.

Dokter Johnson beschouwde de gek enige ogenblikken vol medelijden en wendde zich toen tot het jonge meisje met de vraag:

— Duurt deze toestand reeds lang?

— Mijn vader is sedert enige maanden in een zeer vreemde toestand, dokter, antwoordde het jonge meisje. Ik moet wel vrezzen, dat het komt, omdat hij veel te hard studeert in die vreselijke oude boeken! Mijn vader is archeoloog, heet professor Bertrand Merryfold. Ik heet Jessie. Hij heeft geruime tijd college gegeven aan de universiteit, maar sedert een paar jaar is zijn gezondheid zo achteruit gegaan, dat hij zijn ontslag heeft moeten vragen. En van dat ogenblik af aan is het met zijn geestvermogens steeds achteruit gegaan!

— Had uw vader een bijzondere voorliefde voor deze of gene tak van de archeologie? vroeg de geneesheer belangstellend. Naar zijn verwarde uitdrukkingen te oordelen, zou ik zeggen, dat hij Egyptoloog is!

— Dat is ook zo, dokter! Mijn vader had reeds lang een voorliefde voor alles, wat Egypte betraf.

— Ik geloof nu, dat ik mij de naam van uw vader wel herinner, ging de bezoeker voort. Is hij wellicht de schrijver

van het uitstekende werk: Godsdienstige gebruiken van de oude Egyptenaren?

— Ja, dokter, antwoordde Jessie, en haar ogen schoten vol tranen. Dat schreef hij tien jaar geleden, toen wij nog gelukkig waren, toen mijn lieve moeder nog leefde!

— Maar de toestand waarin hij zich nu bevindt, dateert zeker pas van de allerlaatste tijd? vroeg de geneesheer verder.

— Van vanmiddag, dokter! Hij heeft bijna een week achtereen in een heel oud boek zitten lezen. Zie, daar ligt het elendige ding! Ik kon hem bijna niet bewegen om aan tafel te komen. En vanmiddag, toen hij maar weg bleef, ofschoon ik hem al driemaal voor de lunch had geroepen, kwam ik binnen en toen liep hij rond, zoals gij hem zelf zoeven gezien hebt!

— Gij moet nog niet alle hoop opgeven, Miss! zei de geneesheer, terwijl hij het jonge meisje liefkozend over het haar streelde. Ik zelf ben geen psychiater en ik durf geen diagnose stellen, maar ik zal u het adres opgeven van een voortreffelijk zenuwarts! Wie weet of hij uw vader niet zou kunnen genezen!

— God geve het, dokter! barstte Jessie uit. Mijn lieve, goede vader! Hij hield zoveel van mij en hij is alles wat ik nog ter wereld bezit!

— Gij hebt dus in het geheel geen familie? vroeg de geneesheer, met een blik vol medelijden in zijn grijze ogen. Maar, dan begrijp ik niet...

Hij hield eensklaps op en liet zijn ogen door het vertrek rondwaren.

Jessie scheen zijn gedachten te raden en zei op zachte toon:

— Mijn vader heeft een klein pensioen als professor, dokter. Maar, al die oude dingen zijn zo vreselijk duur, ziet gij, en mijn lieve vader had in het geheel geen begrip van de waarde van het geld!

— Dat komt onder geleerden meer voor, zei de geneesheer glimlachend. Intussen hebt gij er u dapper doorge-

gen, Miss! Gij zijt een moedig meisje! Nu, over zekere onkosten behoeft gij u niet ongerust te maken, dat alles komt wel in orde! Laat dat maar aan mij over! De hoofdzaak is, dat uw vader zo spoedig mogelijk naar een inrichting moet worden overgebracht, waar hij onder voortdurende observatie is!

— Zou dat onvermijdelijk zijn, dokter? vroeg Jessie verschrikt. Hij is zo aan mij gewend, mijn lieve, oude verkwister!

— Het moet, Miss! Hij kent u op het ogenblik toch niet; ik denk, dat hij u, evenals hij mij voor een slaaf hield, u voor een slavin zou houden! Werkelijk, het is verreweg het beste, dat hij in een rustige omgeving komt, vooral buiten het bereik van zijn boeken, die hem in deze toestand gebracht hebben, evenals het lezen van de ridderromans het Don Quichotte de la Manche deden.

De geneesheer was op de schrijftafel toegetreden en nam nu een zeer oud, in perkament gebonden boek op.

— Is dit het boek in kwestie, waarvan de lezing uw vader zo sterk heeft aangegrepen? vroeg hij.

— Ja, dokter!

Dokter Johnson beschouwde het boek aandachtig. Het was in het latijn vervat en niet gedrukt, maar geschreven.

Dadelijk was de belangstelling van de geneesheer in de hoogste mate gewekt. Hij las enige regels en hief toen langzaam het hoofd op, om het jonge meisje aan te zien.

— Is dit boek reeds lang in het bezit van uw vader? vroeg hij.

— Minstens vier jaren, dokter. Maar hij heeft nog nooit de tijd gevonden er een blik in te slaan. Hij bezit trouwens nog honderden oude boeken, waarin hij nog nooit heeft gelezen. Hij kreeg de ganse verzameling van een oud vriend, als een nalatenschap. Ook die vriend was oudheidkundige.

— Het is een uiterst merkwaardig handschrift, ging dokter Johnson voort. Heeft uw vader er weleens met u over gesproken?

— Ik heb de laatste week bijna niets anders gehoord, dokter? antwoordde Jessie met een pijnlijke glimlach. Hij had het voortdurend over de Nijl, Beneden-Egypte en de Farao's en al die dingen, waarvan ik geen verstand heb. En hij wilde er heen in volle ernst! Hij zei, dat er ergens een stad moest bestaan, duizenden meters onder de grond, een stad, die men al zeven eeuwen van de aardbodem weggevaagd waande, een stad, waar mensen zouden wonen! Zijn waanzin is dus al eerder begonnen dan vandaag, zoals gij ziet!

De geneesheer wierp het jonge meisje een eigenaardige blik toe en zei langzaam:

— Ik weet, dat ik een onbescheiden vraag doe, maar zoudt gij dit boek enkele dagen aan mij willen toevertrouwen? Ik zelf stel zeer groot belang in Egyptologie. Of, als gij het boek niet het huis wilt laten uitgaan, zoudt gij mij dan willen toestaan, er hier nu en dan in te bladeren?

— Neem het gerust mee, dokter! riep Jessie haastig uit. Ik haat al die oude rommel! Daardoor ben ik mijn lieve vader kwijtgeraakt! Ik haat die boeken!

Jessie had dit laatste op zulk een luidde toon geroepen, dat de gek, die verwezen voor zich had zitten uitstaren, toornig opkeek en riep:

— Zwijg, slavin! Zie je niet, dat je heer in gedachten verzonken zit?

Snikkend wendde Jessie zich af op het horen van die woorden. Het was maar al te duidelijk, dat haar vader zelfs zijn dochter niet meer herkende.

— Wij houden het dus voor afgesproken, dat ik u nog heden een voortreffelijk psychiater zend, hernam de geneesheer. Hij zal uw vader meelokken naar zijn inrichting en dan zult gij uit zijn mond kunnen vernemen of er hoop op herstel is of niet.

— Ik dank u, dokter! zei het meisje, aangedaan. En ik bid vurig, dat mijn vader weer tot zijn volle verstand mag komen! Hij was zo goed voor mij; hij hield zo veel van mij!

— Dan zeg ik u voorlopig vaarwel, Miss, maar gij moet mij toestaan morgen terug te komen! Gij zijt nu geheel alleen en daar gij geen familie hebt, moet er toch iemand zijn die voor u zorgt! Wilt gij mij veroorloven een weinig de plaats van uw vader in te nemen?

Een diepe blos van dankbaarheid steeg in de tedere wangen van het meisje. Toen greep zij de hand van de geneesheer en zei, nauwelijks verstaanbaar:

— Ik ben alleen, dokter en ik neem uw hulp aan, van ganser harte!

— Dan zal ik hier even het briefje aan professor Green schrijven en dadelijk laten wegbrengen. Ik kan u gerust alleen met uw vader laten, want hij is volstrekt niet gevaarlijk. Alleen zijn z'n hersens aangedaan en ik kan mij dat begrijpen van een geleerde, die al zijn aandacht slechts op één onderwerp concentreert!

HOOFDSTUK II.

EEN MERKWAARDIG MANUSCRIPT

Nadat hij het briefje had geschreven en door een kruier uit de buurt had laten wegbrengen, verliet de geneesheer het huis met het oude boek onder de arm.

Hij riep een taxi aan en gaf de chauffeur bevel hem naar huis te rijden.

Zodra het voertuig zich in beweging had gezet, sloeg hij het boek open en begon met de grootste aandacht te lezen.

En zozeer scheen hij verdiept te zijn in de inhoud van het geschrift, dat hij opschrikte, toen de auto stilstond en hij bemerkte, dat hij op de plaats van bestemming was aangekomen.

Hij stapte uit, betaalde de chauffeur en ging haastig verder.

Voor één der fraaiste huizen in de Cromwell Street aangekomen, haalde hij een sleutel te voorschijn, ging een tuinpad over en opende de zware huisdeur.

Een bediende met spierwit haar trad hem tegemoet, om hem van zijn overjas en hoed te ontdoen.

— Is mijnheer Brand thuis, Gaston? vroeg de man, die zoeven was binnengetreden.

— Mijnheer is zoeven teruggekomen en zit nu, naar ik meen, in de bibliotheek, Mylord! antwoordde de bediende.

Raffles, want wij zullen de lezer niet langer in onzekerheid laten omtrent de identiteit van de geneesheer Johnson, knikte hem vriendelijk toe en ging haas-

tig de brede fraaie trap van zwaar eikenhout op, die naar de eerste verdieping voerde.

Daar gekomen, volgde hij een ruime gang en opende toen de deur van de bibliotheek. Een jonge man met opgeruimd gezicht, blond haar en blauwe ogen, die met een boek voor een der ramen had gezeten, sprong op en kwam Raffles tegemoet.

— Je bent lang weggebleven, zei hij. Ik meende reeds, dat je door een kennis was opgehouden.

— Nu, ik geloof niet, dat ik behoort tot diegenen, die zich door een kennis laten afhouden van hun ogenblikkelijke taak! gaf Raffles glimlachend te kennen. De zaak is, dat ik bij toeval gemengd ben in een zeer treurig geval.

En nu deelde Raffles aan Brand, zijn trouwe vriend, alles mede, wat hem zoeven wedervaren was.

Brand had aandachtig toegeluisterd en zei nu:

— Dat is zeker een treurig geval! Heb je het meisje je naam als Lord William Aberdeen genoemd?

— Dat achtte ik volstrekt niet nodig. Zij hield mij voor een geneesheer, en als zodanig had ik haar mijn diensten aangeboden. Maar ik kon hier niets doen, helaas en ik moet wel vrezen, dat, wanneer de ongelukkige al genezen kan worden, het een zeer langdurig proces zal worden! Vóór alles heeft hij volkomen

rust nodig. Niets mag hem herinneren aan zijn werk. Hij schijnt alles om zich heen te hebben vergeten voor zijn studie van de oude geschiedenis.

— Wat heb je daar meegebracht?

— Een zeer merkwaardig manuscript, Charles, dat ongetwijfeld je belangstelling in de hoogste mate zal wekken. Ik heb het te leen gekregen van Jessie Merryfold, en ik mag het wel enige tijd houden. Het arme kind was blij, dat het boek buiten het bereik van haar vader werd gebracht.

— Wat is het?

— Een handschrift van Isocrates. Hij behoort niet tot de bekende Romeinse schrijvers en publicisten, als Virgilius, Martiales, Ovidius, Varius en anderen. Hij hield zich voornamelijk bezig met reisbeschrijvingen en hij heeft het leger van Julius Cesar naar Afrika vergezeld. Vergis ik mij niet, dan was hij een leerling en tijdgenoot van Tacitus, zeker de grootste geschiedschrijver, welke het Romeinse Rijk gedurende haar bloeitijdperk gekend heeft.

— En waar handelt het boek over?

— Een geschiedenis, die een weinig ongelooflijk klinkt! Isocrates zegt in zijn boek, wel een weinig terloops, want hij schijnt de zaak in twijfel te hebben getrokken, zelfs, dat hij op een schip, dat de Nijl afvoer, gesproken heeft met een zeer oud man, bijna honderd jaar oud, maar nog volkomen fris van geest, die hem mededeelde, dat de stad Hermopolis nog steeds bestond.

— Ik moet je eerlijk verklaren, ik ben niet geheel op de hoogte! zei Brand. Mijn kennis van de oude Egyptische geschiedenis is niet zo goed, als zij wel kon zijn. Wat was er dan met die stad Hermopolis?

— Wel, minstens drie eeuwen voor dat Isocrates met die honderdjarige grijsaard sprak, had een ontzettende natuurramp, een ongehoorde aardverschuiving, die gehele stad Hermopolis als het ware van de aardbodem weggevaagd! Alle geschiedschrijvers van die tijd ge-

wagen er van. Het was een ramp, te vergelijken met die van Pompei, welke stad met al haar inwoners onder de gloeiende lava en de vulkaanas bedolven werd. Maar Pompei verging, en allen, die de stad bewoonden en niet bijtijds gevlucht waren, vonden de dood en volgens die oude man zou de stad Hermopolis geheel ongeschonden zijn gebleven, en van de inwoners zou niemand ook maar een haar gekrenkt zijn!

— Maar dat is immers pure krankzinnigheid! En van dat alles zou in de loop van vijftig eeuwen of meer, niets bemerkbaar zijn?

— O, wat dat betreft, dat zou op zich zelf zo verbazend niet zijn, antwoordde Raffles. Op het ogenblik zijn er nog gedeelten van Egypte, die totaal onbekend zijn! Weet je wel, dat het nog geen veertig jaar geleden is, dat de geleerden heftig met elkander streden over de eigenlijke oorsprong van de Nijl? En dat zouden zij niet hebben kunnen doen, als die bron toen bekend was geweest! Van het huidige Egypte kent men het vruchtbare gedeelte, dat wil zeggen, de betrekkelijk smalle strook, die zich langs de oevers van de Nijl uitstrekt; maar van de woestijn weten wij tot op deze dag weinig of niets af! Is het je wel bekend, dat de woestijn een uitgestrekte bezit, juist zo groot als Frankrijk, en dat zij dus meer dan tachtig procent van de gehele oppervlakte van Egypte beslaat, zoals wij dat nu kennen?

— Jawel, jawel! Maar ik kan mij niet goed voorstellen, dat Hermopolis in die barre woestijn gebouwd zou zijn!

— Wie zegt, dat vijfduizend jaar of langer geleden, die streek even bar en onvruchtbaar was als nu? Is het ondenkbaar, dat een ontzettende aardverschuiving, van een omvang, waarvan wij ons geen denkbeeld kunnen vormen, grote stukken van de aardkorst, die van te voren vruchtbaar en bebouwd waren, onder het zand en de rotsen bedolven heeft?

— Iets dergelijks zou natuurlijk niet onmogelijk zijn! mompelde Brand, die nog allesbehalve overtuigd was. Maar dan heb ik nog honderden andere bezwaren.

— Begin dan maar! zei Raffles, terwijl hij zich in één der gemakkelijke, brede stoelen liet zakken, zijn een been over het andere sloeg en een sigaret opstak.

— Als die stad Hermopolis eens werkelijk verzonken was en nog bestond ten tijde van Isocrates, dan moet toch in ieder geval die honderdjarige vreemdeling kans gezien hebben haar te verlaten, anders kon hij er niet van verhalen!

— Misschien konden toen nog wel enkele inwoners zich redden uit de stad, of zagen zij de ramp naderen, zonder deze te kunnen tegenhouden, zoals van zelf spreekt. Later kan de stad als het ware dichtgeschoven zijn door het zand er om heen.

— Goed. Maar hoe wilden die lieden daar blijven leven, in hun stad, die geheel van de buitenwereld was afgezonderd? Hoe kwamen zij aan voedsel, hoe kwamen zij aan drinkwater?

— Als er in die verzonken stad geen stroom te vinden was, bijvoorbeeld een zijtak van de Nijl, dan zijn die lieden natuurlijk allen binnen korte tijd van dorst omgekomen. Wat het voedsel betreft, als het vee en als de akkers rondom de stad, meeverzonken zijn, dan leverde de voedselkwestie geen moeilijk-

heden meer. Trouwens, dat alles zullen wij wel zien, als wij eenmaal daar zijn...

— Je stelt dat alles heel plastisch voor, Edward, en aan het schitteren van je oogen zie ik, dat je iets dergelijks werkelijk voor mogelijk houdt! Welnu, natuurlijk vergezel ik je, maar tot het laatste ogenblik zal ik weerspanning blijven om aan te nemen, dat zo iets volkomen onzinnigs kan bestaan! Het is ondenkbaar, het is onmogelijk, het is een kinderlijk verzinsel van de oude gek!

— Wel, je kunt gelijk hebben! Ik ga verder en zeg, dat er één kans op honderd is, op de duizend zelfs, dat Hermopolis inderdaad nog bestaat! Maar ik zou niet graag die duizendste kans willen missen!

— Je hebt natuurlijk wel aan de zeer grote gevaren gedacht, die ons daar zullen omringen?

— Ja. Die gevaren zijn even talrijk als verschrikkelijk. Isocrates verhaalt van duizenden en nog eens duizenden slangen, die juist in de buurt van Hermopolis als het ware krioelden, en giftiger waren dan enige andere soort slangen in Afrika of Indië! Volgens de grijsaard zouden al die slangen, als het ware een ring om de verzonken stad vormen, en nu en dan moet er daar een verdwaald zijn. Hij, die er door gebeten werd, was onherroepelijk ten dode opgeschreven, geen geneesmiddel kon hem redden.

— Prettig vooruitzicht! riep Charles Brand vol afschuw uit.

HOOFDSTUK III.

DE TOEBEREIDSELEN

Zonder een ogenblik te verzuimen, begonnen de beide vrienden de toebereidselen voor hun gevaarvolle onderneming te maken.

Want nu Brand zich eenmaal verzoend had met het denkbeeld Raffles te vergezellen op wat hij intussen een « onzinnige reis » bleef noemen, spande hij ook al zijn krachten in, haar zo goed mogelijk te doen slagen.

Henderson, de chauffeur van zijn Lordschap en de trouwe metgezel van John Raffles op diens gevaarlijkste tochten, werd ingewijd, en de brave reus nam de zaak op met een kalmte, welke Brand beschaamd liet staan.

Raffles had zich nog die zelfde avond overtuigd, dat professor Merryfold zich zonder tegen te strubbelen naar de inrichting van dokter Green had laten overbrengen.

Alleen had hij er zich uit alle macht tegen verzet, dat men hem de « koningsmantel » en « kroon » en de « scepter » zou afnemen, welke hij zelf had vervaardigd.

Wat het jonge meisje betreft, Raffles had haar nog diezelfde avond naar een landgoed laten brengen, dicht bij Londen gelegen, waar hij haar had toevertrouwd aan de hoede van zijn rentmeester en diens echtgenote, brave mensen, die zeker goed voor haar zouden zorgen.

Hij had hun echter uitdrukkelijk belast, in geen geval zijn naam te noemen.

Toen dit alles geregeld was, en dokter Green aan het jonge meisje had verzekerd, dat genezing niet was uitgesloten, maar dat zij in ieder geval lang op zich zou doen wachten, werd met het nemen van de nodige maatregelen voor de reis een aanvang gemaakt.

Om de vliegmachine behoefde men zich niet bezorgd te maken; de « Sperwer » was geheel in orde en bevond zich in een goed gesloten hangar op 't vliegveld van Henley.

Daarop kwam het levensmiddelenvraagstuk aan de beurt. Men zou er rekening mee moeten houden, dat het wel eens onmogelijk kon zijn, zich daarginds levensmiddelen te verschaffen. Gelukkig echter bood de vliegmachine plaats voor 'n zeer grote hoeveelheid verduurzaamd voedsel van de meest uiteenlopende aard.

Als het moest, kon men zeer gemakkelijk voor twee maanden levensmiddelen voor drie personen meevoeren.

Henderson toog er op uit en keerde terug met een halve wagenlading voedsel, in keurige blikken verpakt en afkomstig van de beste firma's, die een wereldfaam hadden in dergelijke artikelen.

Intussen keken Raffles en Brand de wapens na, welke men zou medenemen, en die van de beste hoedanigheid moesten zijn, daar zij anders zeker niet bestand zouden blijken tegen het alles vernielende klimaat van de tropen.

Daarop kwam het vaststellen van de reisroute aan de beurt, een gewichtig punt, hetwelk grote aandacht vereiste.

Daar het zaak was de weg naar Afrika binnen de kortst mogelijke tijd af te leggen, teneinde het electrisch vermogen van de vliegmaschine niet nodeloos uit te putten, besloot Raffles, zoveel mogelijk de rechte lijn te volgen.

In vogelvlucht bedraagt de afstand van Londen naar Cairo juist twee en dertig honderd kilometer, en daar de Sperwer er gemakkelijk duizend per uur kon afleggen, en dit gehele dagen achtereen, zo mocht men er op rekenen, dat deze afstand in ongeveer drie en een half uur zou worden afgelegd!

Het leek ongelooflijk en toch had Raffles een soortgelijke tocht reeds meermalen gemaakt.

Daar de cabine hermetisch kon worden afgesloten, werd bij dergelijke tochten altijd zó hoog gevlogen, dat het toestel van de aarde uit met het ongewapende oog onzichtbaar was, zodat over landstreken kon worden gevlogen, waar anders geen militaire of burger-piloot zich boven zou wagen. Was men eenmaal in Egypte dan was er geen gevaar meer voor politieke of andere moeilijkheden.

De reizigers zouden trachten van Cairo zo ver mogelijk zuidwaarts door te dringen in de Lybische woestijn, tot aan de oase Dachel.

Dat was tot dusverre de laatste plaats tot waar, in die zuidwestelijke richting, de natuurvorser ooit was doorgedrongen.

Meer naar het zuiden en het westen strekte zich de gevreesde Lybische woestijn uit.

Van Cairo tot aan de genoemde Oase bedraagt de afstand nog geen zeshonderd kilometer, dus nog geen uur vliegens. Maar daar begonnen dan ook pas de werkelijke moeilijkheden, waarbij vergeleken de luchtreis inderdaad niets

anders zou zijn dan een vermakelijk pleziertochtje.

Nadat aldus de reisroute was vastgesteld, werden de koffers gepakt, weinig in aantal, om de machine zo licht mogelijk te houden, maar die al het nodige bevatten, nachtgewaden, die tegen muskietenbeet beschermden, ondergoed, een tweede paar laarzen, zeep, toiletartikelen en andere onmisbare voorwerpen.

Op de vierde dag was alles gereed en de drie mannen konden ieder ogenblik vertrekken.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles niemand mededeling had gedaan van zijn plan.

De enige man, die, buiten hem, iets afwist van het bestaan van de geheimzinnige stad in Centraal Afrika was Professor Merryfold, en de ongelukkige was krankzinnig en zou waarschijnlijk in lange maanden zijn verstand niet terug krijgen.

Maar Raffles nam zich voor, de professor te laten delen in de roem zijner ontdekking, wanneer hij er inderdaad in mocht slagen de verzonken stad Heropolis te ontdekken.

En eindelijk brak het grote ogenblik aan.

De vorige avond waren alle reisbenodigdheden, de wapens en de levensmiddelen naar het vliegerterrein van Henley overgebracht en in de vliegmaschine overgeladen, die veilig in de hangar stond.

Henderson had de gehele dag besteed aan het nazien van de kostbare machine en bevonden, dat zij voortreffelijk in orde was.

Het was kwart voor negen en alles beloofde een overschone dag.

Het was reeds zeer warm, zo warm, dat het verschil met het Afrikaanse klimaat misschien niet eens bijzonder zou opvallen.

Er waren reeds enige vliegtuigen uit de andere hangars gehaald, door sportvliegers, die door het verrukkelijke weer

waren aangelokt en een tochtje wilden maken.

En geen hunner vermoedde ook maar een ogenblik, dat Lord Aberdeen, die zo-even in zijn prachtige grijze auto was komen aanrijden, met het voornemen bezield was een stad te gaan opsporen, waarvan ieder beschaafd mens in de overtuiging verkeerde, dat zij reeds minstens zesduizend jaren van de aardbodem verdwenen was.

De Sperwer werd door drie mannen naar buiten gerold, zonder dat het enige moeite kostte, ofschoon zij een lading aan boord had, die te samen bijna een ton woog.

Het is waar, dat de reusachtige Henderson het werk van vier andere mannen verrichte.

Alles werd nog eens nagezien, Raffles vergewistte zich, dat zijn compas, zijn kaarten, zijn hoogtemeter, de snelheidsmeter en alle andere instrumenten op hun plaats waren en behoorlijk functioneerden, en daarop had de inscheping plaats, nadat de hangar behoorlijk was gesloten.

Maar daar kwamen een paar piloten aanlopen, die Lord Aberdeen persoonlijk kenden, en die reeds uit de verte riepen:

— Gaat gij een tochtje maken, Mylord?

— Inderdaad. Het prachtige weer heeft mij verlokkt.

— Waarheen gaat de reis?

— Dat is nog een weinig onzeker, misschien wordt het Parijs, misschien Rome, maar het kan ook wel Tanger zijn. Ge weet, dat als ik in de lucht ben, ik het liefst aan een plotselinge opwelling gehoor geef.

En om aan verdere lastige vragen te ontkomen, haalde Raffles de kleine hefboom over, welke de motor inschakelde.

Dadelijk begonnen de beide schroeven te draaien, eerst langzaam, daarna sneller en sneller en een geweldige windhoos deed het zand achter de machine vele tientallen meters ver wegstuiven.

De Sperwer schoof vooruit, als het ware met een sprong en verhief zich daarop bijna rechtstandig in de lucht, met een stoutmoedigheid, die bewondering wekte bij alle achtergebleven vliegers.

De reis naar het Onbekende had een aanvang genomen.

Raffles beschreef enige grote cirkels boven het vliegveld, waarbij de machine zich steeds hoger opschroefde, tot zij een hoogte van bijna drieduizend meter had bereikt.

De vliegmachine had hiervoor niet meer nodig gehad dan omstreeks vijf minuten!

En het was goed, dat de drie reizigers zich dik gekleed hadden, want het was op deze hoogte heel wat minder warm dan op aarde.

Aanstands zette Raffles nu koers naar de Franse kust, en nog vóór Charles Brand zich een weinig op zijn gemak had geïnstalleerd, kreeg men reeds de huizen van Calais in het oog.

De lucht was buitengewoon helder, zonder het minste wolkje, en het was gemakkelijk alle steden waar te nemen, waar de luchtreizigers overheen vlogen.

Brand volgde ze op de kaart, Rijssel, Luxemburg, Straatsburg en alle tussengelegen kleinere plaatsen.

Het was nog geen half elf, toen Innsbruck reeds in het gezicht kwam, de stad, die zo heerlijk gelegen is aan de voet van de Zwitserse Alpen.

Raffles had de machine nog hoger laten stijgen, teneinde geen hinder te ondervinden van de hoge toppen der Alpen, welke nu moesten worden overgestoken.

De Sperwer scheerde op een hoogte van omstreeks vijftienhonderd meter boven de toppen, met een eeuwige sneeuw bedekt, en nog altijd leidde Raffles de machine met vaste hand, zonder zich een ogenblik te vergissen en zonder te aarzelen.

Nu breidde zich de heerlijke Po-vlakte uit, een aaneenschakeling van prachtige bossen, malse weiden en lage heuvelen.

De vliegmaschine vloog over Novi en zonder onderbreking zette zij haar weg voort naar Cerajewo, de stad met de noodlottige naam, waarmede de eerste wereldoorlog begon.

Door zijn kijker kon Brand de ligging der onregelmatig gebouwde stad voortreffelijk waarnemen, die voor de helft op een heuvelhelling is gebouwd, maar reeds doemde Prisren aan de gezichts-einder op, gelegen temidden van een woeste, bergachtige streek.

De vliegmaschine volgde nu verder de loop van de Wardar.

Brand genoot van het prachtige berg-landschap, waardoor de rivier zich heen kronkelde in tal van bochten, terwijl hij tegelijkertijd de stuurmanskunst van Raffles bewonderde, die wel volgens een soort instinct scheen te handelen en geen ogenblik scheen te weifelen.

Alsof de vliegmaschine langs een strakgespannen staaldraad werd voortgetrokken, welke van Londen naar Caïro zou lopen, zo vervolgde zij in rechte richting haar weg tot Saloniki bereikt werd.

Maar Raffles dacht er niet aan om te landen. Hij stevende onverschrokken over de Egeïsche zee en ongeveer een half uur later snorde de machine boven Smyrna op een hoogte van slechts duizend meter en met een snelheid, welke de bewoners van die stad wel met verbazing vervuld moet hebben.

Het was toen half één in de namiddag.

De reizigers hadden hun lunch gebruikt, door Henderson toe bereid met behulp van het elektrische kookapparaat waarmede de machine was uitgerust, en

Brand had enige tijd de stuurknuppel overgenomen, opdat ook Raffles zijn honger zou kunnen stillen, opgewekt door het verblijf in de scherpe, ijle lucht daarboven.

Nu kwam Rhodos aan de beurt, het heerlijke eiland, dat reeds in de grijze oudheid befaamd was als uitspanningsoord der rijke Romeinen, en juist om één uur begon het laatste gedeelte van de Middellandse zee, waarover de tocht zou gaan, zich voor de reizigers op te doen.

Raffles had de machine reeds langzamerhand laten dalen, en de hoogte bedroeg minstens zevenhonderd meter, toen Caïro in het gezicht kwam.

Met opzet temperde Raffles de snelheid nu zoveel mogelijk, daar hij er niet op gesteld was, de capaciteit van zijn machine ontijdig te verraden.

Maar nog altijd bedroeg de vaart bijna vierhonderd kilometer per uur, toen Raffles in grote cirkels begon te dalen naar het voortreffelijke landingsterrein, waarop Caïro kan bogen.

Om tien minuten voor half twee streek de Sperwer neer op het vliegterrein, ten noorden van Gise, een voorstad van Caïro, op de linkeroever van de Nijl gelegen.

Dadelijk kwamen enige douanen toesnellen, die de bagage moesten nazoecken, maar toen Raffles zijn naam noemde, was aan deze formaliteit spoedig voldaan en kon hij, als hij dit gewild had, dadelijk weer vertrekken.

De reis van Londen naar Caïro was in vier uren en twintig minuten volbracht, en de Sperwer had eens te meer zijn naam eer aangedaan.

HOOFDSTUK IV.

NAAR HET LAND DER FARAO'S

Men zou pas de volgende dag verder gaan en nadat de machine veilig in een der hangars was opgeborgen, verlieten de drie mannen, na hun zware vliegkleding te hebben afgelegd, het landingsterrein.

Daar waren kruiers en sjouwers aanwezig, juist als bij een spoorwegstation, die de bagage der reizigers in ontvangst namen.

Raffles koos een dezer mannen uit en gaf hem het adres van het hotel « Les Anglais » op, waar hij reeds telegrafisch kamers had besproken.

Een autobus bracht hen van het vliegveld naar Caïro, tot dicht bij het grote plein, waaraan het beroemde hotel is gelegen, dat geheel op westerse wijze is ingericht en een prachtig terras heeft, waar men kan genieten van het drukke gewoel van Europeanen en Egyptenaars die langs de balustrade talrijke producten van inheemse kunst en nijverheid kwamen aanbieden.

De drie mannen vonden een geschikte plaats op het terras, want Henderson werd op dit ogenblik als een gewone reisgenoot beschouwd, ofschoon hij er op had aangedrongen bij de vliegmaschine achter te blijven.

Een kellner, wiens huidskleur zijn afkomst verried, kwam toegelopen en Raffles bestelde een fles van de landwijn, waarvoor de omstreken van Caïro beroemd zijn.

De mannen bleven nog enige tijd spreken over het onderwerp dat zozeer hun gedachten in beslag nam, en daarna gebruikten zij het middagmaal, eveneens op het terras.

Het was zeer druk en overal zag men de witte toiletjes der Engelse Misses, de sportcostumes der rijke Engelse jongelui, die hier wat kwamen rondflaneren en op straat de beide gewaden der Nubische negers, de helkleurige korte hemden der lastdragers, die met luid geschreeuw zich een weg door de menigte baanden, en de vuurrode heupbroeken der waterdragers, die zelfs in het hartje van Caïro nog te vinden zijn.

De drie reizigers begaven zich vroeg ter ruste, want zij waren voornemens de volgende dag zeer vroeg weer verder te gaan.

Reeds om vijf uur werden zij gewekt, gebruikten het zware Engelse ontbijt, dat weinig verschildte van wat men hen in het Carlton hotel te Londen zou hebben voorgezet, pakten hun bagage weer en lieten zich naar het vliegveld brengen.

Charles Brand voldeed de rekening, waarop de drie mannen in een van die kleine wagentjes plaats namen, die door plugge koelies getrokken werden.

Het was half acht, toen de Sperwer uit de hangar werd gehaald en een ogenblik later steeg zij ten tweede male

op, teneinde koers te zetten naar de oase Dachel.

Geruime tijd volgde Raffles de loop van de Nijl, die hier zijn gele wateren langzaam voortstuwt en door talrijke zijriviertjes wordt gevoed.

Op de hoogte van duizend meter, waarop zich de vliegmaschine bevond, viel zeer duidelijk het onderscheid waar te nemen tussen de Nijlstreek en het omliggende land.

Het was alsof een ontzaggelijk brede slang zich door de woestijn kronkelde; dat waren de weiden en bosjes, welke zich in het Nijldal bevonden, ter breedte van vier tot hoogstens vijftien kilometer.

Op de rechteroever verhieven zich ook groenende bergen, maar links strekte zich de barre Lybische woestijn uit, zover het oog reikte, een verblindend gele vlakke, waarop de zon meedogenloos neerscheen.

Op de karavaanweg vertoonden zich slechts enkele bewegende plekken; het bleek een troep kamelen te zijn, ongeveer tachtig in aantal, die met langzame tred voortschreden met kisten en zakken beladen.

Deze karavaanwegen zijn nog steeds zodanig aangelegd, dat zij zoveel mogelijk oasen aandoen, al wordt daardoor de lengte aanzienlijk vermeerderd.

Charles Brand, die zijn kijker weer voor het oog had gebracht, nam hier en daar groene plekken waar, die echter vele tientallen mijlen uit elkander lagen en ook hoe langer hoe zeldzamer werden, dat waren de oasen, zonder welke het leven in de woestijn geheel en al onmogelijk en ondenkbaar zou zijn, want hier vond men het kostbaarder dan goud, want het betekende het leven in deze streken des doods.

Een uur ongeveer, nadat de vliegmaschine Caïro verlaten had, ter hoogte van Deldje, wijzigde Raffles de koers en het duurde niet lang, of men had de Nijl uit het oog verloren.

Brand wist, dat er nu een gevaarlijke strook grond volgde, want tussen Deldje en de oase van Dachel was niets dan zand, gloeiend, moordend zand, waar zelfs geen distel zou kunnen groeien, zonder een druppel water.

De vliegmaschine zou deze strook in één uur moeten overvliegen, maar als zij eens middenin een noodlanding moesten maken, dan zouden zij twee honderd en vijftig kilometer verwijderd zijn van de naaste bewoonde streek!

Wat dat te betekenen had, dat zouden misschien de ongelukkigen kunnen verhalen, wier geraamten in dit land van de dorst bij honderden te bleken lagen in de stralen van de meedogenloze zon, en die misschien overvallen waren door de Samoën, de vreselijke woestijnwind, die door de bewoners van deze «Sjard» wordt genoemd.

Zelfs de kamelen zouden niet bij machte zijn langer dan enige dagen door deze hel van gloeiend zand te trekken, zonder te bezwijken.

Maar de Sperwer hield zich goed en de machine werkte gelijk een uurwerk.

Nog geen drie kwartier later doemde aan de horizon een nevelachtige vorm op, waarvan de kleur afweek van de koperkleurige tint van het zand; dat was de oase van Dachel.

Zij was verreweg de grootste van de streek en strekte zich over verscheidene kilometers uit.

Hier waren ook de laatste uitlopers van het gebergte en daar voorbij was niets dan zand, zand...

Weken en weken achtereenvolgend zou men hier kunnen voorttrekken in zuidwestelijke richting, zonder een spoor van enig leven te ontdekken, want de afstand tussen de genoemde oase en Wan Yanga, de eerste stad aan de overzijde der woestijn, bedraagt bijna elfhonderd kilometer.

Wel loopt een karavaanweg dwars door de Nubische woestijn, maar deze bevindt zich ongeveer driehonderd kilometer meer oostwaarts.

Raffles liet de machine dalen en beschreef op een hoogte van niet meer dan driehonderd meter enige grote kringen, teneinde naar een plek uit te zien, waar hij zou kunnen landen.

Eindelijk had hij die gevonden, dicht bij een fraai bosje palmbomen, aan de voet van een lage heuvel, en niet ver verwijderd van een kleine stroom.

De Sperwer streek neer en dadelijk kwamen van alle kanten Arabieren toesnellen, die echter op eerbiedige afstand van de machine bleven en onder elkan- der een druk gesprek schenen te voeren.

Vrees behoefden de luchtreizigers voor deze lieden niet te koesteren, want zij behoorden tot een goedaardig volk van herders en landbouwers.

Alvorens verder te gaan, wilde Raffles enige bijzonderheden trachten te vernemen, betreffende zijn verdere reis.

Hermopolis moest ongeveer vijftien dagen reizens verder westwaarts zijn gelegen, bedolven of niet, en misschien wisten deze lieden er iets van.

Raffles kende voldoende Arabisch, om zich bij hen begrijpelijk te maken, en daarom ging hij onbevreesd naar hen toe, na zich te hebben ontdaan van de grote stofbril, die hen schrik zou kunnen aanjagen.

Hij richtte zich tot een groepje Arabieren, allen met een witte hoofddoek en met hun eenvoudige landbouwwerktuigen nog in de hand, en hij vroeg slechts dit ene woord: «Hermopolis», terwijl hij met zijn hand in westelijke richting wees.

De Arabieren keken eerst elkander en daarna Raffles vragend aan en een paar hunner haalden de schouders op.

Toen bedacht Raffles, dat de Arabieren misschien een andere naam voor de eeuwenoude stad hadden en hij vroeg:

— Weet gij iets van de stad, die daar- ginds moet liggen?

Het antwoord was teleurstellend. Drie der Arabieren zeiden tegelijk:

— Daar is geen stad, heer, daar is niets dan zand!

Raffles stelde nog enige vragen, maar het was hem al spoedig volkomen duidelijk, dat deze eenvoudige lieden niets afwisten van het bestaan van enige stad, en toch was het zeker, dat hun geslacht reeds duizenden jaren op dezelfde plek woonde.

Toch dacht hij er niet over zijn plan op te geven; hij zou nu eenvoudig zelf op onderzoek moeten uitgaan.

En zo scheepten de drie reizigers zich weer in, terwijl de Arabieren aarzelend op enige afstand bleven toekijken.

Het was bijna zeker, dat zij nog nimmer of althans zeer zelden een vliegma- chine van zo nabij hadden gezien, en zeer zeker geen enkele, welke een zo fabelachtige snelheid kon ontwikkelen.

Maar alvorens zij weer vertrokken hadden de reizigers de watertanks, die tezamen vijftig liter konden bevatten, tot de rand toe gevuld uit de frisse, diepe bron, die zich dicht bij de oase bevond, en die het gehele jaar door heerlijk water gaf.

Want wie zou kunnen zeggen, waar en wanneer zij weer water zouden vinden?

Toen alles gereed was, wenkte Raffles de Arabieren vriendelijk vaarwel, en thans begon het moeilijkste en het ge- vaarlijkste gedeelte van de reis, want nu gingen de drie mannen zich wagen in een streek, waar in vele eeuwen geen menselijk wezen de voet had gezet.

De vliegmaschine verhief zich bijna rechtstandig in de lucht, en Raffles die weer aan de stuurknuppel had plaats genomen, liet het toestel tot een hoogte van ongeveer achthonderd meter stij- gen.

Zover zij konden zien, strekte zich de woestijn nu voor hen uit.

Heel verweg, ternauwernood zicht- baar, liep de karavaanweg, niets anders dan een platgetreden pad dwars door de woestijn, en slechts door een andere

kleur van het omringende zand te onderscheiden.

Raffles had de vaart van de machine aanzienlijk vertraagd en de snelheid bedroeg nu niet meer dan hoogstens vijftig kilometer per uur.

Zodoende zou men meer gelegenheid hebben, de bodemgesteldheid waar te nemen. Maar voorlopig zag men niets dan zand, zo ver het oog kon reiken. Geen boom, geen struik, geen stroompje, hoe klein ook, geen bron, geen enkele berg of heuvel... Het was waarlijk geen wonder, dat niemand iets wist van wat hier leefde of voorviel! De hitte was hier zo ontzettend, dat geen plant, zelfs niet de distel of de dadelpalm hier zou kunnen aarden. De lucht trilde, en zelfs op deze hoogte was de warmte bijna ondragelijk.

Raffles had de machine koers doen zetten in pal zuid-westelijke richting, dat wil zeggen juist naar de plek, waar, volgens de oude hiërogliefen, de oude stad Hermopolis zich indertijd had bevonden.

Nu en dan beschreef hij een grote kring, met een straal van bijna twee kilometer, en al die tijd zocht Brand de omgeving met zijn sterk vergrotende kijker af.

Maar tot dusverre kon hij geen enkel teken van leven ontdekken, geen leeuw, die op een prooi uit was getogen, geen jakhals en nog veel minder een van die dieren, die het zonder water niet kunnen stellen, giraffen, nijlpaarden, hertebeesten, zebra's, gnoes en andere bewoners van tropisch Afrika.

Ja, zelfs schenen de vogels deze doodse streek te mijden, want nergens kon hij een dier lammergieren of steenarenden ontmoeten, die hier de sombere rol van doodgraver vervullen en de overblijfselen van gestorven mensen en dieren verslinden.

Aarde en lucht waren geheel verlaten. Onzegbaar naargeestig was de indruk, welke dit landschap, zo geheel onthloot van dierlijk leven, op de reizigers maak-

te. De tocht had reeds bijna vier uren geduurd en nog altijd strekte de woestijn zich onder hen uit.

Naar schatting moesten zij nu een afstand van ruim zeshonderd kilometer in rechte lijn van de oase Dachel hebben afgelegd.

Maar opeens slaakte Charles Brand een kreet.

Door de kijker had hij aan de horizon een andere tint waargenomen, iets dat verschilde van het verblindend gele zand, iets groens...

Aanstands zette Raffles koers naar die plek... Vijf minuten later konden de reizigers reeds duidelijk onderscheiden waardoor die groene tint veroorzaakt werd. Er was daarginds een dicht bos, dat zich in een boog scheen uit te strekken en dat zeer groot moest zijn.

Raffles liet de machine nog dichter bij de oppervlakte van de aarde dalen en nu konden de drie mannen zelfs met het blote oog waarnemen, dat het bos bestond uit palmen van verschillende soort, tamarinde bomen en een buitengewoon hoge soort ceders.

Zodra hij zich van de aard van het bos overtuigd had, haalde Raffles het hoogtestuur weer op, en de machine schoot pijlsnel naar omhoog.

Toen « de Sperwer » op een hoogte zweefde van ongeveer duizend meter kwamen de drie mannen tot de verrassende ontdekking, dat het woud een kransvormige gedaante had. Het was bijna zuiver rond en bijna overal even breed, naar schatting ongeveer vijf kilometer, misschien iets meer.

Dit zonderlinge bos sloot aldus aan alle zijden een stuk van de woestijn af, dat men het beste zou kunnen vergelijken met een onmetelijke arena, met een doorsnede van minstens vijftien kilometer.

Maar juist in het midden van deze monsterachtige arena gaapte een soort krater, weinig minder breed dan de cirkelvormige zandvlakte te midden van

het woud zelve, zodat tussen de rand van die krater en de binnenste zoom van het woud een strook overbleef van ongeveer vijftig tot tweehonderd meter breed.

Maar wat zich in die krater bevond, dat konden de drie mannen op deze grote hoogte onmogelijk zien.

In grote kringen bleef Raffles boven deze geheimzinnige krater draaien, die onmetelijke kuil in het zand van de Lybische woestijn.

Hij durfde echter niet al te laag dalen, uit vrees voor de toppen der hoge ceders, terwijl hij ook moest denken aan de verraderlijke stromingen, de zogenaamde « luchtzakken », welke men vaak boven grote wouden aantreft.

Hij raadpleegde zijn landkaart en vervolgens zijn kompas; ja, ongeveer op deze plek moest zich het oude Hermopolis hebben bevonden!

Maar zou het mogelijk zijn, dat de stad zich werkelijk op de bodem van die monsterachtig grote kuil bevond, zonder dat de inwoners in staat waren

zich met de buitenwereld in verbinding te stellen?

Het leek bijna onmogelijk!

Toch was Raffles vastbesloten een onderzoek in te stellen, al besepte hij maar al te goed dat dit zeer bezwaarlijk zou zijn.

Inderdaad, het zou in de hoogste mate gevaarlijk zijn, een poging te doen binnen de geweldige kring van hoge bomen te landen, op de smalle strook zand, tussen de boszoom en de rand van de zandkrater.

Raffles daalde nog driehonderd meter, maar durfde niet verder gaan.

De vliegmaschine cirkelde nu in een grote hoog op een hoogte van zeventienhonderd meter boven de gapende kuil.

En eensklaps slaakte Brand, die weer de kijker genomen had, zulk een doordringende kreet, dat het boven het knetterend geraas van de schroef te horen was.

Hij was zeer bleek geworden en riep zo hard hij kon:

— Een stad! Een stad! Daar, op de bodem van de kuil! Een stad! Een stad!

HOOFDSTUK V.

HET SLAGENWOUD

Op het horen van die kreet stuurde Raffles de machine aanstonds weer buiten de kring van het bos en streek met een sierlijke bocht op het zand neer, ongeveer tweehonderd meter van de buitenste zoom van het woud verwijderd.

Nu pas viel goed te zien, hoe ontzaglijk hoog de eeuwenoude ceders waren, welke zich boven alle andere bomen verhieven.

En ook konden de mannen zien, welk een schier onontwarbare barricade van lianen, struikgewas, boomwortels, grillig van vorm, en manshoog gras hen van de zandkuil binnen de boskring scheidde.

Het was ongeveer één uur in de namiddag, toen « De Sperwer » neerstreek, en dadelijk begon Henderson aanstalten te maken om voor het middagmaal te zorgen.

Het duurde bijna een half uur, voor hij hiermede gereed was, maar al die tijd hadden Brand en Raffles geen en-

kel woord met elkander gewisseld, zodanig waren zij onder de indruk van hetgeen zij zoeven gezien hadden.

Pas toen zij de maaltijd halverwege genuttigd hadden, begon Raffles, met iets plechtigs in zijn stem:

— Zo hebben wij dan de ligging van een stad ontdekt, die reeds meer dan zesduizend jaar bedolven werd gewaand! Hermopolis is dus niet onder het zand en de as van een of andere vulcanische uitbarsting of andere natuurramp bedolven, maar bestaat!

— Ja, de stad bestaat, maar bestaan nu ook de bewoners? vroeg Brand hoofdschuddend.

— Waarom zouden wij dat niet kunnen aannemen, Charles? vroeg Raffles. Van het ogenblik af dat de bewoners de val in de diepte hebben overleefd, en dat zij lucht en licht hebben, behoeven wij niet à priori aan te nemen, dat zij zijn uitgestorven.

— Maar het water, Edward, het water! riep Brand uit.

— Het is waar, het water zou wel eens hebben kunnen ontbreken en dan...

— Als ik een opmerking mag maken, Mylord, begon Henderson.

— Ga je gang, James! zei Raffles op vriendelijke toon.

— Ongeveer vijf minuten vliegens hier vandaan, in de richting van waar wij gekomen zijn, heb ik een smalle stroom gezien, die heel kort was en waarvan het juist leek, alsof zij plotse-ling in de aarde verdween. Ik heb er geen bijzondere aandacht aan gewijd, maar nu u over water spreekt...

— Maar dan zou misschien dat rivi-ertje verder zijn omlaag gezakt, zijn bedding zou dan nu misschien op de bodem van die kuil kunnen zijn! riep Brand opgewonden uit.

— Ik zie tot mijn blijdschap, mijn waarde, dat je onder de indruk bent van de plaats waar wij ons thans bevinden! zei Raffles glimlachend. Inderdaad, iets dergelijks is zeer goed mogelijk! Trouwens, wij zullen dat alles spoedig ge- noeg uitgevonden hebben. Nog hedenna- middag moeten wij ons een weg trach- ten te banen door die gordel van bomen en heesters.

— Dat zal moeilijk genoeg gaan, en heb je wel aan de slangen gedacht, waarvan Isocrates gewaagd?

— Dat heb ik, en ik geloof tegen die giftige reptielen een afdoend verweer- middel bij mij te hebben!

— Wat dan, als ik vragen mag? vroeg Brand, die een huivering niet had kun- nen onderdrukken.

— Heel eenvoudig. Ik heb drie ma- liënkolders uit mijn wapenverzameling door James laten inpakken en als de slangen, de giftige wel te verstaan, door de stalen maliën van die jakken en been-

stukken heenbijten, nu, dan zijn het bi- zonder eigenaardige slangen.

— Die zullen nog al warm zitten! zei Brand.

— Niemand spreekt dat tegen, maar ik ben van oordeel, dat het beter is een weinig te transpireren, dan door een dia- mantadder of een cobra gebeten te wor- den! Wij kunnen ons spoedig genoeg overtuigen, of Isocrates niet een weinig overdreven heeft! En misschien zijn de slangen wel reeds lang uitgestorven bij gebrek aan voedsel!

Snel werd alles wat voor de maaltijd nodig was geweest weer schoon gemaakt en ingeladen, waarna Henderson een grote platte doos te voorschijn haalde die bij opening een drietal complete ma- liënkolders bleek te bevatten.

Zij bestonden uit een soort lange broek, die tot aan de enkels reikte, en een wambuis; zij waren van zeer sterk leder vervaardigd en bedekt met ijzeren schakels, die zeer nauwkeurig in elkan- der grepen.

Toen nu de drie mannen ieder een van die kolders hadden aangetrokken, en over de beenstukken heen de schach- ten van hun hoge laarzen kwamen, toen zij ten slotte hun valhelm hadden opge- zet, die zij steeds in de vliegmachine droegen, zagen zij er wel heel zonder- ling uit, maar zij waren nu beschermd tegen de beet van de giftslangen, en dat was in ieder geval hoofdzaak.

Hierop nam Henderson drie scherp geslepen bijlen en daarenboven drie kapmessen uit het wapenarsenaal der vliegmachine, en nadat ieder zich van een revolver had voorzien, kon de tocht beginnen.

De mannen konden niet al te snel lo- pen, want daartoe was de hitte te groot.

Zij besloten echter, dat zij aanstonds de lastige maliënkolders zouden afleg- gen, zodra mocht blijken, dat er geen slangen waren.

Dadelijk nadat zij onder de eerste bomen getreden waren, viel als het ware een schemering op hen.

De hoge bomen met hun dooreen gestrengelde takken, hielden bijna al het licht buiten, en de overgang van het schelle daglicht naar deze groene schemering was zo plotseling, dat de drie mannen enige tijd nodig hadden, om aan deze halve duisternis te wennen.

De bijlen en kapmessen moesten al spoedig dienst doen. Maar niet overal stonden de bomen dicht opeen en dan konden de reizigers wat sneller voort gaan.

Raffles raadpleegde voortdurend zijn compas, want dit werktuig was nu hun enige leidsman.

Hier en daar stonden zonderling gevormde bomen, waarvan de wortels, dik als armen, op grillige wijze dooreen gekronkeld waren en boven de grond uitstaken.

De drie ontdekkingsreizigers moesten dus goed uitkijken, waar zij hun voeten neerzetten, want menigmaal dreigde hun schoen in een dier gevaarlijke wortel-lussen te blijven steken.

Zij hadden bijna een half uur gelopen, toen Henderson eensklaps een kreet uitte en een sprong achteruit deed.

Hij had op een der boomwortels getrapt en de wortel gaf onder zijn voet mee, en richtte zich het volgend ogenblik met een woedend gesis op, om zich op de reus te werpen.

De gewaande boomwortel was een mosgroene, twee meter lange slang, met een afzichtelijke, platte kop en boosaardige, fonkelende ogen.

Maar reeds maakten zich van het klunwen boomwortels meer beweeglijke lichamen los; Henderson had bijna in een nest slangen getrapt, neen, neen, geen nest, een gehele kolonie!

Met dreigend gesis, de gevorkte ton-

gen bliksemsnel heen en weer bewegend, half opgericht, stonden daar een dertigtal slangen, als het ware op hun staart, gereed om zich op de drie indringers te werpen.

Reeds hadden allen hun bijlen stevig in de gepantserde vuist genomen en nu hakten zij, als razend op de monsters in.

Twee der slangen hadden zich aan Henderson vastgebeten en wanneer de reus niet beschermd ware geweest door de maliënkolder, dan zou hij onherroepelijk ten dode zijn opgeschreven.

Hij rukte zich de afzichtelijke dieren van het lichaam en vertrad ze onder de voet.

Met hun vlijmscherp kapmes, zwaar als een bijl, hadden Raffles en Brand snel achtereen tien der slangen midden door gehakt en de resten lagen stuip-trekkend in het mos. Na tien minuten was er van de slangen geen enkele meer in het leven.

De wapenuitrusting had het glansrijk uitgehouden. Hijgend en bleek stonden de drie mannen elkander enige ogenblikken aan te staren. Zij gevoelden, dat zij ternauwernood aan een vreselijke dood waren ontkomen.

Maar hunne beproevingen zouden niet zo spoedig ten einde zijn...

Zij hadden zich nauwelijks weer op weg begeven, of boven hun hoofd liet zich een gesis horen, zo luid, alsof er stoom ontsnapte uit een locomotief en dadelijk daarop liet zich een boa constrictor langs een dikke tak afglijden, maar zo monsterachtig groot, als de drie mannen nog nimmer hadden gezien, behalve misschien op het geheimzinnig eiland van de Gouden Spin.

Het reptiel was zeker twee decimeter dik, en niet veel korter dan dertig meter. Het had een verrukkelijk schoon getekende huid, goud op de buik, smaragd-groen op de rug, met zilverschijnend glan-

zende ruiten. Een robijnrode golvende lijn liep over de rug van de kop tot dicht bij de staart. Het monster sperde een vreselijke muil open en sneller dan de gedachte had het Henderson bij de schouder gevat en trok de reus met ongehoorde kracht omhoog, blijkbaar met het doel, de buit in de bovenste takken van de boom dood te drukken.

Maar Raffles had zijn tegenwoordigheid van geest behouden. Met een enkele sprong was hij naast Henderson, en met een felle slag kapte hij met zijn bijl de kop van het monster af.

Juist bijtijds duwde hij Henderson achteruit, want met luid gekraak van levende takken, kwam het reusachtige lichaam van de boa constrictor naar beneden vallen en plofte naast de drie mannen op de grond.

En zo vreselijk waren de stuiptrekkingen van het onthoofde lichaam, zo ontzettend zweepte het alles in de omtrek weg, en ontwortelde het struiken en dunne bomen, dat de drie mannen haastig de vlucht moesten nemen, om zich buiten het bereik van de kronkels van het slangenlichaam te stellen.

Henderson was bleek, maar alleen van schrik; de tanden van de reuzenslang hadden alleen zijn huid geschaafd, maar gelukkig zijn slangen van deze soort niet giftig.

Zo snel het dicht geboomte het hun veroorloofde, baanden de drie mannen zich een weg door het bos.

Maar nog drie malen moesten zij een gevecht leveren met giftige slangen, waarvan het woud inderdaad scheen te wemelen.

Er waren moerasadders, diamantslangen, cobra's of brilslangen, ratelslangen, zweepkoordslangen, die tot de giftigste van geheel Afrika behoren, en wier beet binnen enkele seconden onherroepelijk de dood tengevolge heeft,

en die toch niet langer zijn dan tachtig centimeter en nooit dikker dan een pink, terwijl zij verder nog ongedierte zagen, zoals bleekrode sprinkhanen en felgroene schorpioenen, waarvan de reizigers nooit een tweede exemplaar hadden gezien.

Ook kwamen zij nog eenmaal een reuzenslang tegen, maar het dier werd door een goed gericht schot van Charles Brand onschadelijk gemaakt, voor het hen nog gezien had.

Eindelijk, na een zeer vermoeiende tocht van bijna vier uren, werd de andere zoom van het woud bereikt.

De drie mannen stonden nu weer in het verblindende licht van de zon, die nog altijd tamelijk hoog aan de horizon stond.

En weer hadden zij enige tijd nodig, om aan deze pijnigende klaarheid te gewennen.

Toen zij om zich heen keken, ontwaarden zij in de beginne niets dan het bos, dat zich in een onmetelijke cirkel aan weerszijden van hen uitstreckte.

Maar toen hun ogen eindelijk aan de helse schittering van het licht der zon op het gele zand gewend waren, bemerkten zij, dat zij slechts een strook van ongeveer tachtig meter breedte vóór hen hadden.

Daar begon de kuil, waarvan zij het andere einde, (de overzijde) in het geheel niet konden zien.

Raffles en Brand voelden hun hart met luide slagen kloppen. Zij begrepen, dat de volgende minuten beslissend zouden zijn. Langzaam begaven zij zich naar de rand van de zandkrater.

Toen wierpen zij zich voorover en keken over de rand...

Bijna op hetzelfde ogenblik uitten zij een kreet van verbazing en verrukking...

Daar beneden hen, op een diepte van minstens achthonderd meter, lag een stad!

En de stad was bewoond...

Want zelfs op deze hoogte konden zij duidelijk het drukke bewegen van menselijke wezens waarnemen.

80
89
181
181
191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

191

HOOFDSTUK VI.

DE KRATERSTAD HERMOPOLIS

Aangegrepen door een gevoel, waaraan zij geen naam wisten te geven, en dat een mengsel was van vrees, bewondering en onmetelijke verbazing, bleven de drie mannen roerloos staren naar het wonderbare schouwspel, dat zich onder hen uitbreidde.

Zij lagen aan de rand van een kuil, bijna overal minstens achthonderd meter diep.

De wanden bestonden uit rui zand en liepen met een steile helling naar beneden.

En eensklaps begrepen Raffles en Brand hoe het kwam, dat nooit iemand van de bewoners die verzonken stad hadden kunnen verlaten.

Geen menselijke voet zou houvast hebben gehad in dit fijne zand, zo fijn als as. Bij de eerste stap zou men een hoeveelheid zand hebben losgemaakt, die naar beneden zou zijn komen glijden, en dat zou het enige resultaat zijn geweest!

Met trappen was hier evenmin iets te bereiken, want men zou onmogelijk palen in dit losse, rulle, fijne zand kunnen vastzetten, zonder gevaar te lopen, dat men grote zandmassa's omlaag woelde, die een deel van de stad zouden kunnen bedelven.

Dit bleek aanstonds, toen Henderson bij ongeluk een weinig te veel naar voren schoof en een hand vol zand losmaakte; de handvol zand was, toen zij beneden aankwam, een wagonlading geworden.

Maar omlaag lag dus de verloren gewaande stad Hermopolis!

Hoe het mogelijk was, dat zij niet bedolven was, dat zouden de geleerden maar moeten uitmaken, maar zij was er, daaraan viel niet te twijfelen.

Misschien was een ontzaggelijke rotsplaat, waarop de stad gebouwd was, door de onderaardse werking van het water eensklaps weggezakt, misschien had zich door een of andere vulcanische werking een onmetelijke spleet in de

aardkorst gevormd, en was de stad daarin verzonken, waarschijnlijk niet eensklaps, maar van lieverlede.

Hoe dan ook, de huizen waren toen wellicht vernield en misschien waren er ook vele inwoners omgekomen, maar de meesten waren toch in het leven gebleven.

Hermopolis besloeg bijna de gehele bodem van deze zonderlinge put.

De stad was in een cirkel gebouwd en duidelijk was een zilveren stroompje waar te nemen, dat er dwars door liep.

De meeste huizen waren van hout, geel geschilderd, en de kamers van de bovenste verdiepingen droegen het eigenaardige kenmerk van de Oud-Egyptische huizen, aan de zijde van de straat geheel open, zodat de voorbijgangers alles konden zien, wat daar binnen voorviel.

De daken dier huizen waren plat en er stonden potten van aardewerk op, blijkbaar gevuld met rivierwater, zoals ten tijde van Koningin Cleopatra, toen men het Nijlwater uitdampte, alvorens het geschikt was om te drinken.

In het midden ongeveer van de stad strekte zich een zeer grote weide uit en daarop graasden runderen, de verachte ezels, paarden en ander vee.

Ver weg, bijna een uur gaans van het centrum, lagen enige grote gebouwen, en die schitterden van een eigenaardige glans, welke niet door het zonlicht veroorzaakt kon zijn, daar het hemellichaam reeds lang niet meer met zijn stralen de bodem van de kuil kon bereiken.

Wellicht waren het tempels, of andere gewichtige gebouwen.

Een brede straat liep door de gehele stad, van het begin tot het einde.

Op een groot veld waren enige jongelieden bezig met een of ander balspel.

Zij waren volkomen naakt, op een smalle heupgordel na, en hun huid glansde van gezondheid.

Zelfs met het ongewapende oog was het te zien, dat hun huidskleur licht koperkleurig was; zeker behoorden de jongelieden tot de hoogste klassen.

In een hoek van het speelveld was een soort muziekkorps opgesteld.

De muzikanten, dertig in getal, waren zo zwart als ebbenhout en droegen wit en rood gestreepte lendendoeken om de heupen.

Hun hoofd was gedekt door een lap van dezelfde stof, die breed in hun nek uithing, waarschijnlijk om hen overdag, als de zon in de onmetelijke kuil scheen, tegen de brandende stralen van het hemellichaam te beschutten.

Zij bespeelden de eigenaardigste instrumenten, die men zich kan voorstellen, en welke Raffles en Brand tot dusverre alleen kenden van de afbeeldingen der schilderstukken, welke niet lang geleden, bijna ongeschonden, te Memfis en in het oude Thebe werden ontdekt.

Daar waren de cistrans, een soort rinkelbommen, die geschud werden en dan een zilveren geluid lieten horen, voorts meterlange bazuinen, welke aan het uiteinde door een slaaf gesteund moesten worden, kleine trommen, gemaakt uit een lid van de palmboom en bespannen met ezelskuid, die met de gesloten vuist geslagen werden, pauken, die een oorverdovend geweld maakten, dwarsfluiten, die een eigenaardige melodie lieten horen, bekkens, luiten en cymbalen.

De klank was zo sterk, dat de drie reizigers deze konden horen op de plek, waar zij verborgen lagen en ongezien toeschouwer waren van het gewriemel in de eeuwenoude stad in de put.

Op ongeveer honderd meter van het speelveld bevond zich een plein, waar op dit ogenblik klaarblijkelijk markt werd gehouden; honderden slaven ver-

drongen zich daar, maar ook zag men negers, die met vieren of achten, prachtig versierde draagstoelen droegen, waarop hun meesteres lag uitgestrekt, die persoonlijk ter markt kwam, om zich te voorzien van nieuwe weefsels, fraaie doeken, gouden kunstvoorwerpen en ivoren vaatwerk.

Negerinnen, zwart als ebbenhout, wuifden haar koelte toe met grote waaiers, vervaardigd van struisvogelveren, die bevestigd waren aan zilveren staven.

Raffles kon door zijn kijker duidelijk de kraampjes der verkopers waarnemen en de bonte lappen, die zij tentoongesteld hadden, als ook het stalletje van de pottenbakker, die met vaardige hand uit het door de kleine rivier afgezette slib allerlei vaatwerk draaide, de winkel van de goudsmid, die over een of ander versiersel gebogen zat, terwijl een leerjongen het vuur van zijn kleine smidse aanwakkerde, door middel van 'n blaasbalg, die slechts weinig verschilde van de soortgelijke voorwerpen, die heden ten dage worden gebruikt.

Onder het zonnenscherm van een wijnhuis zaten mannen, die luid naar het drukke gewoel keken.

Zij hadden grote bekers voor zich, waarschijnlijk gevuld met wijn, afkomstig van de druiven, welke op enige afstand van de stad groeiden.

Want ver weg hadden de drie mannen welige akkers waargenomen, die even buiten de stad lagen, en waar onder meer 't kostbare graan verbouwd werd, nodig voor het onderhoud der bewoners dezer zonderlinge stad, die geheel was afgesloten van de buitenwereld.

— Wij zullen maar eens onze rondwandeling om de stad beginnen! zei Raffles eindelijk. Wie weet welke zonderlinge dingen wij nog zien, en wellicht vinden wij wel ergens een plek, waar het mogelijk zal zijn in de stad af te dalen!

— Er in afdalen zal niet moeilijk zijn, maar hoe zouden wij er weer moeten uitkomen! riep Brand uit.

— James heeft een zeer lang touw meegebracht en ik heb er ook een ondermijn kieren. Indien wij die aan elkaar knopen, en een plek uitzoeken, waar de helling het minst steil en ook het kortst is, kunnen wij er wellicht in slagen, ons met die vreemde lieden daarginds in verbinding te stellen en naar hun wonderlijke stad af te dalen.

— Maar kunnen wij hier wel overnachten? vroeg Brand. De strook zand is niet breed en wie kan zeggen of de slangen ons hier geen bezoek komen brengen!

— Je hebt gelijk, zei Raffles, na enig nadenken. Misschien is het beter als wij nu eerst maar teruggaan, vannacht bij de vliegmaschine overnachten en dan morgen pogen hier een landingsplaats te vinden.

— Ik heb daarginds, op een halve mijl van hier, een plek gezien, die veel breder is dan deze strook, Mylord! liet Henderson zich horen.

Hij wees met uitgestrekte arm naar een bosje tamarinden, in het noorden gelegen.

— Je hebt gelijk! riep Raffles uit, die zijn kijker voor het oog had gebracht. De plek is op het oog bijna een halve kilometer breed, meer dan voldoende om er met de vliegmaschine te landen, en toevallig is het geboomte daar ook veel lager. Kom, laten wij dadelijk terugkeren.

De terugweg werd aangevangen en spoedig straalde het licht van drie sterke lantaarns onder het geboomte, waar het reeds donker was, want de zon was zoeven achter de kim verdwenen.

Misschien sliep het slangengebroed, want zij werden ditmaal geen enkele keer door de monster aangevallen, ofschoon natuurlijk ook de mogelijkheid bestond, dat de reptielen bevreesd wa-

ren voor het schelle licht, waaraan hun ogen niet gewend waren.

Wel kwamen de reizigers een paar kleine herten en een soort aardvarkens tegen, maar die vluchtten zo snel hunne benen hen konden dragen.

De terugtocht duurde nu wel korter, want ze hadden eenvoudig het gebaande pad te volgen, hetwelk zij zichzelf door de muur van heesters hadden aangelegd.

De vliegmaschine stond nog steeds op dezelfde plek en snel werden nu de voorbereidselen voor het avondmaal gemaakt.

Het duurde niet lang, of de drie Engelsers waren in een geruste slaap verzonken in de ruime cabine van de vliegmaschine, waarvan het bovenluik was teruggeschoven, zodat er frisse lucht in overvloed kon binnendringen.

Voor de slangen behoefde men niet bevreesd te zijn, want de opening was overspannen met dik gaas, waar geen enkele slang zich zou kunnen heenwringen.

Reeds om vijf uur in de ochtend ontwaakten de drie reizigers en na een stevig ontbijt, waarbij Henderson zich weer een meesterkok betoonde, namen zij in de vliegmaschine plaats, die dadelijk opsteeg.

Raffles had enige tijd nodig, om de plek terug te vinden, welke hij de dag te voren voor de landing had uitgezocht, maar eindelijk kreeg hij toch het besje tamarindbomen in het oog, en na enige bochten te hebben beschreven, waarbij de Sperwer noodgedwongen ook over de kraterkuil moest vliegen, landde het toestel veilig op een stuk grond, ongeveer een halve kilometer breed, van de kraterwand tot de zoom van het woud.

Raffles en zijn metgezellen stegen uit, grepen hun geweren en begonnen dadelijk opnieuw hun onderzoek, thans buitendien voorzien van een zeer lang touw, of liever een touwladder, want het was tweedelig, en tussen de beide touwen

waren op geregelde afstanden met bijna anderhalve voet tussenruimte kleine stangen van alluminium aangebracht, juist groot genoeg om er de voet op te kunnen plaatsen.

Aan het einde was deze praktische touwladder, die niet veel zwaarder woog dan een dik touw, voorzien van een sterke stalen haak, teneinde haar te kunnen bevestigen.

De rondgang om de onmetelijke kuil begon. Daar beneden was alles rustig. Alleen op de akker buiten de stad scheen beweging te zijn.

Door de kijker kon Charles Brand het zwaaien van de blinkende sikkels zien en de figuurtjes van de vrouwen, die de halmen raapten.

Niet ver van de plek, waar zij met de vliegmaschine geland waren, zag Raffles iets, dat hem plotseling deed stilstaan.

Op één plek was de helling van de zandkrater nog steiler dan elders en de afstand van de rand van de kuil tot aan de zoom van het bos bedroeg ook hier minstens een halve kilometer.

Maar hier was deze strook zand niet vlak, de helling liep als het ware onafgebroken door en gedurig rolde over dit hellende vlak zand...

Het waren niet meer dan enige korrels tegelijk, maar het rolde voortdurend, onafgebroken, meedogenloos.

Voorzichtig boog Raffles zich over de rand. Zijn oog viel spoedig op een verbazend grote stellage van zwaar hout, samengesteld uit vierkant gekapte balken, die wel geteerd leken.

Deze stellage bevond zich ongeveer ter halverhoogte van de helling en Raffles begreep aanstonds, welk een ontzaglijk werk hier verricht was, en ook, waartoe het bestemd was!

Deze houten dam moest het aansluitende zand tegenhouden, dat op deze plek, wie weet hoe lang reeds, bij korrels tegelijk in de kuil gleed ...

En met het oog van de ingenieur zag Raffles dan ook aanstonds, aan welk vreselijk gevaar de stad blootstond, aan een gevaar, veel erger dan het oude Pompei ooit gedaan had.

Als er iets met die houten dam gebeurde, als hij bezweek, of zelfs, als hier de helling in beweging kwam, dan zou Hermopolis onherroepelijk onder het zand bedolven worden.

Het zeer fijne zand zou vloeibaar worden als water en binnen enkele ogenblikken zou het, als het eenmaal in be-

weging kwam, van alle kanten toe-vloeien en de stad overdekken.

Met bleek gelaat richtte Raffles zich weer-op, en deelde zijn beide reisgezellen mee, wat hij gezien had en waarvoor hij vreesde.

Zeker, de houten stelling zag er zeer sterk uit en zij zou het nog wel kunnen uithouden, maar als de last zand, die er n ureeds op rustte, en die wel verscheidene tonnen moest wegen, eens te zwaar werd en de dam indrukte?

ed

de

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

HOOFDSTUK VII

DE ONDERGANG VAN HERMOPOLIS

Na bijna een uur te hebben gelopen, op veilige afstand van de kuilrand, bereikten de drie mannen een punt, waar de helling minder steil leek.

En dat niet alleen, zij was ook veel korter, want daar beneden verhief zich een soort rotsteeras, bijna vijfhonderd meter hoog, en waarop een grote tempel gebouwd was.

Het was de tempel van Ra, de zonnegod der Egyptenaren.

Heerlijk bewerkte zuilengalerijen liepen om de tempel, die met een plat dak bekroond was, en aan de voet van de rots liep de stroom, met een zacht gemurmel, dat zelfs hier duidelijk te horen was.

Dadelijk begreep Raffles, dat hij hier de plek gevonden had, waar een afdaling beproefd kon worden.

Hij dacht er evenwel niet aan, dit bij dag te doen, want het was volstrekt niet zeker, dat de Egyptenaren niet de indringers als vijanden zouden beschouwen en met pijl en boog op hen zouden schieten, en het zou tot ledere prijs vermeden moeten worden, te vuren op deze onschuldige lieden, die hun geen haar breed in de weg hadden gelegd.

Zo besloot Raffles de vliegmachine eerst naar hier over te brengen en dan te wachten tot de avond gevallen was.

Dan zouden zij zich op het platte dak van de tempel kunnen laten afzakken, want zover reikte de touwladder gemakkelijk, en dan zouden zij verder zien!

Dus werd opnieuw de terugtocht aangevaard, de drie mannen namen in de vliegmachine plaats, en de langzaam draaiende schroef trok hen om de kuil heen naar de plek, waar zich de tempel bevond.

Het was nu tijd geworden voor het middagmaal en de drie mannen nuttigden met smaak hetgeen Henderson voor hen had toeberaid.

Langzamerhand begon de grote kuil zich met schemering te hullen, het eerst het gedeelte dat zich in het westen bevond.

Maar het was toch nog volkomen licht toen een eigenaardige stoet uit de tempelpoort te voorschijn kwam.

Vooraan liepen geheel naakte negers, blazende op de lange bazuinen, welke Raffles en zijn twee reismakkers reeds de vorige dag hadden gezien, maar nu van het zuiverste goud.

Daarop volgden cistranspelers en paukenslagers, vervolgens een twaalfstal tempeldanseressen, koperkleurig van huid, daarop een hogepriester, met een gouden mijter op het hoofd en een gouden staf in de hand.

Ook op zijn sneeuw wit gewaad waren gouden versierselen aangebracht.

Hij schreed onder een baldakijn, dat door acht negers gedragen werd.

Nu kwamen weer enige slaven en daarop, geheel alleen, een jong meisje, van buitengewone schoonheid, maar zeer bleek.

Aan haar gewaad zag Raffles duidelijk, dat hij met een pas gewijde priesteres van Ra te doen had.

Het meisje liep wankelend voort, met loshangend haar, bijna slank, de armen en benen versierd met gouden ringen.

Maar eensklaps had er iets ongewoons plaats.

Uit de menigte, die zich langs de omhoog kronkelende weg van de tempelrots had geschaard, maakte zich een jongeman los, die met een wilde kreet, ver in het rond te horen, op de jonge priesteres toestormde en haar in zijn armen nam.

Een ogenblik stonden de jongelieden borst aan borst geleund, het meisje half bezwijmd, toen kwamen slaven toesnelen, die de jongeman grepen en hem met geweld van de priesteres losrukten en achteruit slingerden.

Het volgende ogenblik toog de stoet verder, en verdween uit het oog, om later weer te voorschijn te komen aan de oever van de stroom, waar een bark gereed lag, zwaar verguld en met bloemen versierd, de Zonnebark, het embleem van Ra, de Zonnegod.

— Wie zou het voor mogelijk hebben gehouden, dat wij nog getuigen zouden zijn van een liefdesdrama in de stad, die men reeds duizenden jaren verzonken waande, riep Raffles uit.

— Die arme kinderen! Ik begrijp het wel, het meisje is zeker met geweld gedwongen zich tot priesteres te laten wij-

den, en nu is zij voor die knaap voor altijd verloren!

Nu begon de duisternis snel te vallen, maar daar beneden kon men de stoet op het water nog geruime tijd volgen, want allen hadden fakkels aangestoken.

Het was een schouwspel, boven iedere beschrijving fantastisch.

Maar Raffles achtte het tijdstip aangebroken, zijn gevaarlijk plan ten uitvoer te brengen.

De touwladder werd met de haak vastgemaakt aan de vliegmaschine, nadat deze onwrikbaar was vastgezet.

Daarop werd de ladder gevierd, die lang genoeg bleek te zijn om het dak van de tempel te bereiken.

De afdaling begon. Henderson ging het eerst, als zijnde de zwaarste van de drie mannen. Een ruk aan de touwladder bewees, dat hij veilig op het dak was beland.

Nu volgden Raffles en Brand en de drie mannen waren op het dak verenigd.

— Wat is toch dat schijnsel, daar juist tegenover ons? vroeg Brand op zachte toon, nadat de mannen enige tijd zwijgend van het schouwspel aan hun voeten hadden genoten.

— Dat zijn fakkels, antwoordde Raffles. Wacht eens, daar is de houten dam! Ik geloof waarlijk, ja, zij zijn bezig, de dam te versterken! Ik zie door mijn nachtkijker honderden slaven, die koortsachtig bezig zijn met het versterken van de stelling!

— Grote hemel! Maar zou het gevaar dan zo nabij zijn? riep Brand verschrikt uit.

— Wie weet! antwoordde Raffles kortaf.

— Zou dan die gehele stad, met zijn duizenden inwoners, met zijn schatten aan goud en ivoor, aan onwaardeerbare historische schatten, gedoemd zijn van de aardbodem te verdwijnen?

— Wie weet! herhaalde Raffles op ernstige toon.

— Maar dat zou verschrikkelijk, dat zou monsterachtig zijn! schreeuwde Brand opgewonden. Dat moet voorkomen worden!

— Daar tegen kunnen drie mensen niets, mijn jongen! ging Raffles op gedempte toon voort. En ook driehonderd mensen, drieduizend zelfs, zouden machteloos staan tegenover deze natuur-ramp!

— Laat ons het in ieder geval proberen!

— Dat beloof ik je! Wij keren, zodra het dag geworden is, dadelijk naar Cairo terug, om daar verslag uit te brengen! Maar wat is dat?

Raffles wees naar een andere groep lichten, die nu naderbij kwam en zich blijkbaar naar de rots richtte, waarop de tempel van Ra was gebouwd, op welks dak zij zich nu bevonden.

De stoet scheen terug te keren.

Het schijnsel der fakkels weerkaatste zich in het kristalheldere water van de rivier. Een zonderlinge muziek liet zich horen, van een eigenaardig rhytme. De pauken en de trommels klonken er soms boven uit met hun geheimzinnig gerof-fel.

En nu werd duidelijk een wonderlijk gezang hoorbaar, door een schaar priesteressen aangeheven. De stoet kwam voortdurend nader en verdween tenslotte in de tempel. Toen werd alles stil. Uren verstreken.

De slaven aan de houten dam werkten nog altijd bij het schijnsel der fakkels en door zijn nachtkijker kon Raffles zien, hoe zij door opzichters met zweepen van ezelshuid tot steeds grotere spoed werden aangedreven.

Maar om twaalf uur in de nacht gebeurde er weer iets, waarop de drie mannen niet gerekend hadden.

Er klonk een zacht schuifelend geluid, alsof er ergens een ladder tegen de muur werd geplaatst, en spoedig daarop verscheen het hoofd van een man boven de rand van het platte dak...

Het volgend oogenblik was een nog zeer jonge man, bijna een knaap, met een lichte sprong op het dak...

Maar met een gesmoorde kreet van dodelijke schrik wilde hij weer vluchten, toen hij daar drie blanke mannen, gehuld in dikke, zware kleren gewaar werd.

Maar Raffles was hem te vlug af en greep hem bij de arm. Dodelijk ontsteld bleef de knaap staan en staarde Raffles aan, alsof hij een geestverschijning zag.

Toen sprak hij een paar woorden, een geestenbezwering misschien, waarvan geen der drie mannen iets begreep.

Het geleek in niets op de tegenwoordige taal der Egyptenaren, Kopten Nubiërs of andere bewoners van deze streek.

Raffles streek de knaap liefkozend over de wangen en dit scheen hem een weinig gerust te stellen, ofschoon zijn angst nog niet verdwenen was. Daarop maakte Raffles een vragend gebaar en wees op het dak.

De knaap knikte haastig en een snik welde uit zijn borst. Raffles begreep...

Het was de jonge man, die die ochtend de priesteres in zijn armen had genomen en zo ruw door de slaven was terug geslingerd!

En nu kwam hij om haar te ontvoeren, waarheen, dat wist hij zelf waarschijnlijk niet!

Raffles wees op het kleine luik, dat zich in het dak bevond en dat waarschijnlijk toegang gaf tot het inwendige van de tempel, waarop hij met gebaren een jonge vrouw aanduidde.

De knaap scheen hem zeer goed te begrijpen en knikte enige malen snel met het zwart gelokt hoofd.

Toen wees hij naar de plek, waar de flambouwen nog altijd hun rossig schijnsel verspreidden en maakte het gebaar van klimmen.

Brand en Henderson zagen duidelijk, dat Raffles hiervan schrok.

Zou de knaap het werkelijk durven wagen, uit deze kuil te ontvluchten, juist op de gevaarlijkste plek, omdat zich daar de stelling bevond, die de afstand naar boven aanzienlijk zou bekorten?

Ja, dat scheen zijn plan te zijn!

Maar nog vóór dat Raffles iets had kunnen zeggen, had de knaap zich voor hem op de knieën geworpen en zijn benen omvat; misschien zag hij hem wel voor een of andere goedertieren godheid aan...

Raffles hief hem op en dadelijk snelde de jonge man naar het luik, tilde het op en verdween, voortgezweept door zijn vurige liefde en zijn wanhoop.

Raffles boog zich over de rand van het dakluik en hij zag het uiteinde van een ladder, waarlangs de jonge man omlaag was gedaald.

— Zullen wij hem niet gaan helpen, Mylord? vroeg Henderson.

— Neen, James! antwoordde Raffles ernstig. Dit is iets, waarin wij ons niet mogen mengen. Deze tempel is in ieder geval heilig voor de Egyptenaren en zij zouden ons kunnen overvallen en ons doden!

Er verliep een half uur.

Reeds begon de hemel zich in het Oosten rose te tinten; over een half uur zou de zon opkomen. Toen verscheen eensklaps weer het hoofd van de knaap over de dakrand, maar ditmaal was hij niet alleen!

Hij trok de jonge priesteres aan de hand met zich mee; deze wierp zich dadelijk voor Raffles en zijn metgezellen op de grond, aangegrepen door een bijgelovige vrees voor deze zonderlinge wezens.

Maar Raffles hief haar op en maakte het gebaar van vluchten. Nu de jongelieden eenmaal zich onttrokken hadden aan de ijzeren wet van het priesterschap, nu zou hij hen niet aan zich zelf overlaten!

Aanstands zou het dag zijn! Hij wees naar de touwladder en dadelijk begon de beklimming.

Henderson klom weer het eerst naar boven, daarop volgde Brand en tenslotte Raffles.

Zonder zich te bezinnen volgde het jonge meisje, want zij scheen instinctmatig te begrijpen, dat daar aan het andere einde van de touwladder de vrijheid wenkte.

Maar de jonge man had nog de voet niet op de onderste sport van de touwladder gezet, of luide kreten lieten zich in de tempel horen en enige slaven kwamen het dak opstormen, die de arme knaap grepen en hem mede sleurden.

De anderen klommen zo snel zij konden hoger en waren weldra buiten het bereik van de pijlen, welke de gealarmeerde tempelwachters hen nazonden.

Bijna bewusteloos van ontzetting, bereikte het jonge meisje de rand van de kuil. Raffles stelde haar met gebaren gerust en beduidde haar, dat hij terug zou keren, om ook de jonge man te redden.

Maar eensklaps liet Henderson een kreet horen, waarin al zijn ontzetting klonk en hij wees met uitpuilende ogen naar de plek, waar zich de houten dam bevond.

De stellage brandde!

Misschien was een der slaven met zijn fakkel te dicht bij de geteerde stammen gekomen!

Als waanzinnig liepen de Egyptenaren dooreen en droegen water in lederen emmers aan.

Maar wat konden zij daarmee uitrusten tegen het vuur, dat snel om zich heen greep!

Spoedig zagen zij dan ook het nutteloze van hun poging in, en nu ijde alles naar de tempel, om van de Goden bescherming af te smeken tegen het afgrijselijke lot, dat hun boven het hoofd hing.

— Laten wij ons inschepen! riep Raffles. Iedere seconde kan ons de dood aanbrengen!

Het half versufte meisje werd aan boord van de vliegmaschine gedragen en de stutten werden van de wielen weggenomen.

Allen scheepten zich in en Raffles haalde de hefboom over, die de schroef in beweging bracht.

De Sperwer verhief zich in de lucht en moest om ruimte te krijgen, over de kuil vliegen.

Juist op dat ogenblik liet zich een ontzettend gekraak horen, de zware stammen waren bezweken, na reeds voor de helft door de vlammen te zijn verteerd.

En nu geschiedde het ontzettende; als een waterval stortte zich het zand, nu niet langer tegengehouden door de stelling, in de kuil.

Met een dof geruis, juist zoals de zee maakt, wanneer zij een vlak strand bespoelt, stortte zich de ontzaglijke zandmassa in de ongelukkige stad.

Haar lot was bezegeld.

Van uit de vliegmaschine konden de drie mannen zien, hoe de rampzalige inwoners als krankzinnig door de straten

vlogen, pogend, een hoog gelegen gedeelte te bereiken.

Maar ook dat was vruchteloos; de kuil liep vol, alsof men water schonk in een onmetelijke kom...

En toen gebeurde er iets vreselijks.

De jonge priesteres was uit hare bewusteloosheid ontwaakt door het krakend neerploffen van de steunbalken van de houten dam.

Met krankzinnige ogen had zij over de rand van de cabine in de kuil gestaard, waar de ten ondergang gedoemde stad lag. Zij rekte zich, rekte zich om toch maar te kunnen zien, en eensklaps, vóór iemand haar had kunnen grijpen, stortte zij, over de rand van de cabine, in de vreselijke kuil, om na een ontzettende val, in de dood toch nog verenigd te worden met het liefste, wat zij eenmaal bezat.

Een kwartier later was de gehele ontzaglijk grote kuil vol zand gelopen.

Van Hermopolis was niets meer te zien...

De oude Egyptische stad, pas ontdekt, was met al haar inwoners voor goed van de aardbodem weggevaagd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE VREEMDE CHAUFFEUR

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

2001. — Een Millioenen-erfenis.	54. — Een documentenjacht.
2. — De gestolen Dolk.	55. — De Verrijdelde Ontvoering.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
4. — Het Verwisselde Lijk.	57. — Een Misluke Samenzwering.
5. — Zonderlinge Epidemie.	58. — De Kooi des Doods.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	59. — Jacht op Fortuin.
7. — De Wraak der K. K. K.	60. — De Gouden Wisselbeker.
8. — Twee Doodsvijanden.	61. — Een Fatale Vrouw.
9. — De Meester herleeft.	62. — Een moderne Blauwbaard.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
11. — Raffles en Amor.	64. — Een Spaans Drama.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	65. — Een merkwaardige diefstal.
13. — De Broeder van Nicholson.	66. — Spoken op Marshy Manor.
14. — Avontuur in België.	67. — Chantage en Hypnose
15. — De Moord in Kamer 13.	68. — De Lokstem van het Goud
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	69. — Het geheim van de Boekenkist
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	70. — Het Revolutie Complot
18. — De Strijd om het Geheim.	71. — Het Verlaten Huis
19. — Naar het Goudland.	72. — Het Spel met de Dood
20. — Bloed en Goud.	73. — Het Verstoorde Feest
21. — De buitenste Duisternis.	74. — Russisch Goud
22. — De Waanzinnige.	75. — Een Moderne Robinson
23. — De gestole claim.	76. — De Moord in Fenchurch Street
24. — De bergduivel.	77. — Het Vioolwonder
25. — De Goud-fee.	78. — De Raadselachtige Moord
26. — Onrust op Holderness Hall.	79. — Een Avontuur in China
27. — Het Geheime Document.	80. — De Verborgen Schat
28. — De Redding van « Goudhaar ».	81. — De Chinese Schatkamer
29. — « Goudhaar ».	82. — De Bende van de Gouden Ster
30. — De Smokkelkoningin.	83. — Sensatie in de Opera
31. — De Misdaad in de trein.	84. — De Folterkelder
32. — De Revue-Girl.	85. — De Bedrieger bedrogen
33. — Professor Shirley.	86. — De Geheimen van Parijs
34. — De Kit van Wong Li.	87. — Speelzucht en Misdaad
35. — De Gewaande Radjah.	88. — De Diamanten Spin
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	89. — Een duivelse Uitvinding
37. — De Duivels van de Gele Zee.	90. — Parijse auto bandieten
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	91. — Het Trio Desmond.
39. — Vijftig tegen één.	92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
40. — Ilona, de avonturierster.	93. — Als het Goud lokt.
41. — De Kelder des Doods.	94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
42. — De onverwachte terugkeer.	95. — Wie was de Derde Man ?
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
44. — De Stem van het Verledend.	97. — De Ontvoerde Diplomaat
45. — Zwarte Anna.	98. — Rumoer om de Derby
46. — Het Juweel van Prins Omar.	99. — Gevaren van de Wereldstad
47. — Gevaarlijk spel.	100. — Moderne Piraten
48. — Het Goud van de Metropitanbank.	101. — Het Filmkasteel
49. — De Bende van Myra Bonati.	102. — Het lijk in het Spoorwegdepot
50. — Merry-Kid de verklikker.	103. — Een Onderaards Drama
51. — Het Verlaten Slot.	104. — De Verzonken Metropolis
52. — De Riolen van Parijs.	
53. — Rovers en Verraders.	

IN VOORBEREIDING :

105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret